

Детство

Во молкот на ноќта сонував,
сонував со отворени очи
и се прашував –Зошто?
Зошто Бог не создал нас, децата?
Зошто сите различни,
но сепак исти.
Сфатив!
Сфатив, дека постоиме
за да ни се радува,
сфатив дека постоиме
за да му се радуваме на детството,
со сета своја невиност,
со сета своја чистина,
со нашата искреност,
со сите наши насмевки и солзи,
со сите наши насмевки и желби.

Детството е море,
детството е љубов и сон,
детството е скала во животот,
луда игра, страст –илузија.
Детството е детство
и во пролет и во есен.

Кога бев помал
сакав да бидам голем,
кога потпораснав видов,
дека за тоа е рано.
Сега можам сè.
Мојата безгрижност,
игра, радување, смеа,
можам да бидам лекар,
архитект, професор...
можам да ги допрам ѕвездите.
Небото нема граници за мене,
првата екскурзија,
првиот срамежлив поглед
кон другарките,
првото разочарување!
Сè е тоа игра,
сè е тоа младост.
Сопрете ја земјата
да остане вечен овој момент.

Животот ќе ни создава
пречки и бариери,
животот ќе не закотвува,
животот ќе ни дава можност,
но моето можам и сакам
ќе остане засекогаш.
Оставете ме да бидам дете!

Во сите Вас гледам
едно пораснато дете,
со исти желби и мечти.
Во Вашите очи го гледам
она што јас сега го чувствувам,
желба за безгрижност,
детски џагор низ школскиот двор,
танц низ игрите без граници.

Подеми и падови
моменти кога можеш сè,
моменти кога си немоќен,
сето ова врви,
сето ова ќе заврши,
но сјајот на детството,
безгрижноста и чистста душа,
во сите нас треба да остане
како нем сведок на тоа што сме.
Оставете ме да бидам дете!

Ако некој го украде моето детство
додека пишувам
касно во ноќта темна,
додека дрвото се збогува
со последниот лист,
додека птица со птица
разговор води...
Ако некој го украде моето детство
не е потребна војна,
два камена пламен ќе пуштат,
ќе се запалат цветовите на црешите,
ќе престане да гори сонцето,
ако некој го украде моето детство.

Затоа, оставете ме да бидам дете!

I награда Даријан Ангелоски VII 1 - ОУ „Григор Прличев“

Мир

Јас сакам во целиот свет ширен,
да има слобода да има мир,
Доста од војни, тага и немир,
доста од пустош, татнеж и грабеж
доста е, беда доста е глад!

Сакаме над Земјава цела
топло сонце да грее
Луѓето песни да пеат
златни жита во полиња да зреат
фабрики со лица млади
патишта и нови згради!

Да не даваме зората светла
што утра ни злати
никој да ја мати!

I награда Софија Гавреска IV 3 – ОУ „Григор Прличев“